

Forslag

til

Lov om mælk og konsummælkprodukter.

Fremsat den 18. oktober 1974 af *landbrugsministeren*.

Kapitel 1.

Bestemmelser om mælk.

§ 1. Ved mælk forstås i denne lov komælk, der ikke har været underkastet anden behandling end rensning og afkøling.

§ 2. Ejere og brugere af besætninger må kun levere mælk, der er ren, sund og af naturlig sammensætning, og som ikke afviger fra det normale i udseende, lugt eller smag.

§ 3. Landbrugsministeren kan fastsætte regler til sikring af overholdelsen af § 2, herunder om mælkens produktion og behandling samt om opbevaring og transport af mælk. I reglerne kan fastsættes bestemmelser om bekæmpelse af mastitis og kontrol hermed.

Stk. 2. Ministeren kan fastsætte bestemmelser til forbedring af mælke kvaliteten, herunder om at betalingen for mælk skal gradueres efter kvalitet.

§ 4. Forhandling af mælk fra andre dyr end køer og anvendelse af sådan mælk til tilvirkning af levnedsmidler må kun finde sted med landbrugsministerens godkendelse.

Kapitel 2.

Konsummælkprodukter.

Godkendelse af besætninger og mejerier.

§ 5. Ved konsummælkprodukter forstås i denne lov følgende produkter, når de er bestemt til at forteres af mennesker: sødmælk, letmælk, skummetmælk, fløde, kærnemælk og andre mælkeprodukter. Landbrugsmini-

Landbrugsmin. 1. afd. 2. kt. j. nr. 17.1.2-1/74.

steren fastsætter nærmere regler om, hvad der skal anses som konsummælkprodukter.

§ 6. Ved tilvirkning af konsummælkprodukter må kun anvendes mælk fra besætninger, som er godkendt af vedkommende kommunalbestyrelse i overensstemmelse med særlige af landbrugsministeren fastsatte regler om dyrenes sundhedstilstand og om mælkens produktion og behandling. Veterinærdirektoratet fastsætter fremgangsmåden ved kommunalbestyrelsens godkendelse af besætninger.

Stk. 2. Ved tilvirkning af kærnemælk kan ministeren, når særlige omstændigheder taler herfor, fravige bestemmelserne i stk. 1.

§ 7. Tilvirkning af konsummælkprodukter må kun finde sted på mejerier og andre virksomheder, der er godkendt hertil af veterinærdirektoratet (konsummælkmejerier).

Stk. 2. Mælk, der skal anvendes ved tilvirkning af konsummælkprodukter må kun modtages og fremstilles som suppleringsleverancer på mejerier og andre virksomheder, der af veterinærdirektoratet er godkendt hertil (suppleringsmejerier).

Stk. 3. Landbrugsministeren fastsætter regler om godkendelse efter stk. 1 og 2.

Stk. 4. Landbrugsministeren fastsætter nærmere regler om, hvad der skal anses som suppleringsleverancer.

§ 8. Besætninger og virksomheder skal efter ansøgning herom godkendes, når de opfylder de regler, der er fastsat i medfør af § 6, § 7 og § 9, stk. 1.

F. t. l. om mælk og konsummælkprodukter.

§ 9. Landbrugsministeren fastsætter regler om indretning og drift af de i § 7 nævnte mejerier og andre virksomheder, herunder om driftshygijne.

Stk. 2. Landbrugsministeren fastsætter regler for konsummælkprodukters tilvirkning, herunder om modtagelse af mælk, om fremstilling af suppleringsleverancer, om standardisering, om varmebehandling og om aftapning samt regler for opbevaring og transport af konsummælkprodukter.

Stk. 3. Landbrugsministeren kan fastsætte regler om emballage for konsummælkprodukter og om mærkning af denne emballage.

Stk. 4. Ved tilvirkning og behandling af mælk, suppleringsleverancer og konsummælkprodukter må ikke beskæftiges personer, som har eller må antages at have sygdom, at bære smitte eller at bære anden skade, som kan gøre varerne utjenlige til at forføres af mennesker. Landbrugsministeren kan fastsætte regler om lægeundersøgelse eller anden helbreds kontrol med personale og om personalehygijnen i øvrigt.

Kapitel 3.

Myndigheder, godkendelser og tilsyn.

§ 10. Overtilsynet med, at loven og de med hjemmel i loven fastsatte regler overholdes, påhviler landbrugsministeren.

Stk. 2. Landbrugsministeren kan henlægge sine opgaver efter loven til veterinærdirektoratet, toldvæsenet og andre centrale myndigheder.

§ 11. Kommunalbestyrelsen fører efter landbrugsministerens nærmere bestemmelse tilsyn med de godkendte besætninger, mejerier og andre virksomheder og med overholdelse af de i medfør af loven fastsatte regler og lader herunder foretage prøveudtagning af og laboratoriemæssig kontrol med mælk, suppleringsleverancer og konsummælkprodukter.

Stk. 2. Kommunalbestyrelsen udøver tilsynet gennem en dyrlæge ved en levnedsmiddelkontrollen. Dyrlægen skal godkendes af veterinærdirektoratet. Kommunalbestyrelsen kan bemyndige dyrlægen til at

varetage de opgaver, der påhviler kommunalbestyrelsen i medfør af denne lov.

Stk. 3. De i stk. 1 nævnte laboratorieundersøgelser udføres på et laboratorium ved en levnedsmiddelkontrollen. Laboratoriet skal for så vidt angår dette arbejde godkendes og stå under tilsyn af veterinærdirektoratet.

Stk. 4. Veterinærdirektoratet fastsætter regler for tilsynenes udøvelse, herunder for udførelsen af laboratorieundersøgelser.

§ 12. Tilsynsmyndigheder og personer, der af disse myndigheder er bemyndiget hertil, har hver inden for sit område adgang til de i § 6, stk. 1, nævnte besætninger, til de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte mejerier og andre virksomheder og til de i § 20 nævnte engrosvirksomheder samt til ethvert transportmiddel, hvori mælk, suppleringsleverancer og konsummælkprodukter er eller agtes indladet.

Stk. 2. Tilsynsmyndigheden er berettiget til at foretage eftersyn af mælk, suppleringsleverancer og konsummælkprodukter og til uden vederlag at udtage prøver i det omfang, det er nødvendigt for at undersøge produktet. Det påhviler virksomheden at yde den bistand, der er nødvendig ved foretagelse af tilsynet.

Stk. 3. Legitimation skal forevises på forlangende.

§ 13. Godkendelse af og udøvelse af tilsyn med besætninger, påhviler kommunalbestyrelsen i den kommune, hvor besætningen findes.

Stk. 2. Tilsynet med konsummælkmejerier samt med transport af mælk, suppleringsleverancer og konsummælkprodukter til og fra disse, påhviler kommunalbestyrelsen i den kommune, hvor konsummælkmejeriet er beliggende.

Stk. 3. Tilsynet med suppleringsmejerier samt med transport af mælk og suppleringsleverancer til og fra disse påhviler kommunalbestyrelsen i den kommune, hvor suppleringsmejeriet er beliggende.

Stk. 4. Veterinærdirektoratet kan, hvor særlige forhold taler herfor, bestemme, at en anden kommunalbestyrelse end den i stk. 1, 2 og 3 nævnte foretager godkendelse og udøver tilsyn.

§ 14. Udgifterne ved godkendelse af besætninger efter § 6 og udgifterne ved de i § 11 omhandlede tilsyn, herunder udgifter til laboratorieundersøgelser, afholdes af den kommune, som efter § 13 foretager godkendelse og udøver tilsyn.

Stk. 2. De samlede udgifter afholdt af kommunerne i henhold til stk. 1 fordeles på samtlige landets kommuner efter nærmere af landbrugsministeren fastsatte regler.

Stk. 3. Udøves efter en virksomheds ønske kontrol med et større antal besætninger end det efter landbrugsministerens skøn har været rimeligt i forhold til mængden af fremstillede konsummælkprodukter, skal den del af de afholdte udgifter, der svarer til den overskydende mængde kontrolleret mælk, afholdes af vedkommende virksomhed efter nærmere af landbrugsministeren fastsatte regler.

Kapitel 4.

Indførsel og udførsel af mælk, suppleringsleverancer og konsummælkprodukter.

§ 15. Landbrugsministeren kan fastsætte regler om indførsel af mælk, suppleringsleverancer og konsummælkprodukter bl. a. under hensyn til udførselslandets veterinære, sundhedsmæssige og hygiejniske bestemmelser og kontrollen hermed.

Stk. 2. Landbrugsministeren kan fastsætte regler om i hvilket omfang og på hvilken måde de i stk. 1 nævnte produkter må anvendes ved tilvirkning her i landet af konsummælkprodukter.

§ 16. Landbrugsministeren kan fastsætte regler om udførsel af mælk, suppleringsleverancer og konsummælkprodukter.

Kapitel 5.

Kvalitetsmærkning af konsummælkprodukter.

§ 17. Landbrugsministeren kan fastsætte bestemmelser om kvalitetsmærkning af konsummælkprodukter tilvirket i Danmark. I bestemmelserne kan fastsættes sådanne regler, som skønnes nødvendige for at forebygge uberettiget anvendelse af foreskrevne kvalitetsmærker.

Kapitel 6.

Forhandling af mælk, suppleringsleverancer og konsummælkprodukter.

§ 18. Mælk, suppleringsleverancer og konsummælkprodukter må ikke sælges under omstændigheder, der er egnet til at vildlede køberen eller modtageren med hensyn til varens oprindelse, fremstillingstidspunkt, beskaffenhed, art, mængde, sammensætning, behandling, egenskaber og virkninger.

Stk. 2. Ved bedømmelsen heraf skal der særligt tages hensyn til den betegnelse, der anvendes for varen, de mundtlige og skriftlige oplysninger, som gives derom, de tegninger og billeder og den tekst, der er anbragt på varen eller dens emballage, på reklame eller skilt vedrørende varen, i annoncer eller i reklametilbud o. lign.

§ 19. Mælk, suppleringsleverancer og konsummælkprodukter må ikke sælges, hvis de ved anvendelse på sædvanlig måde må antages at kunne overføre eller fremkalde sygdom eller at kunne medføre forgiftning, eller hvis de på grund af sygelig forandring, fordærvethed, forurening, fejlagtig tilberedning eller af anden årsag må anses for at være utjenlige til at forteres af mennesker.

§ 20. Engrosforhandling (fordeling) af konsummælkprodukter må kun finde sted på virksomheder, der efter regler fastsat af landbrugsministeren er godkendt hertil af vedkommende kommunalbestyrelse.

§ 21. For detailforhandling af konsummælkprodukter gælder de af miljøministeren i medfør af lov om levnedsmidler m. m. fastsatte regler.

Kapitel 7.

Høringsforskrifter.

§ 22. Inden landbrugsministeren fastsætter regler i medfør af loven, forhandler han med de nærmest interesserede landsomfattende organisationer. Hvis reglerne berører områder, der henhører under miljøministeren eller andre ministre, forhandler landbrugsministeren tillige med vedkommende minister.

Kapitel 8.

Klage.

§ 23. Afgørelser truffet af veterinærdirektoratet og andre centrale myndigheder i henhold til loven eller i henhold til regler fastsat med hjemmel i loven kan indbringes for landbrugsministeren.

Stk. 2. Nægter kommunalbestyrelsen at godkende en besætning, jfr. § 6, kan afgørelsen indbringes for landbrugsministeren.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsens afgørelser i forbindelse med udøvelse af tilsyn efter § 11, stk. 1, kan indbringes for veterinærdirektoratet.

Kapitel 9.

Forholdet til lov om levnedsmidler m. m.

§ 24. For mælk, suppleringsleverancer og konsummælkprodukter, der udføres, gælder alene de af landbrugsministeren fastsatte regler.

Stk. 2. Med hensyn til levnedsmidler, der er omfattet af denne lov og som afsættes til forhandling til forbrugere her i landet, gælder de af miljøministeren i medfør af lov om levnedsmidler m. m. fastsatte regler om

- A) Brug af tilsætningsstoffer,
 B) 1) betegnelser for og oplysning om levnedsmidler,
 2) emballering og mærkning af færdigpakkede levnedsmidler,
 3) levnedsmidlers sammensætning og næringsindhold,
 4) i hvilket omfang rester af bekæmpelsesmidler, lægemidler og andre forureninger må forekomme i levnedsmidler,
 5) salg af levnedsmidler, der må forudses at have været udsat for radioaktivitet eller forurening, og om
 6) helbreds kontrol og personalehygiejne i øvrigt.

Stk. 3. Landbrugsministeren kan dog, hvor han finder det påkrævet af eksporthenssyn, fastsætte regler, der indeholder strengere krav end de af miljøministeren fastsatte, for så vidt de i stk. 2 omhandlede levnedsmidler tilvirkes på virksomheder, der tillige afsætter mælk, suppleringsleverancer og konsummælkprodukter til eksport.

Kapitel 10.

Straffebestemmelser.

§ 25. Overtrædelse af §§ 18 og 19 straffes med bøde, hæfte eller fængsel i indtil 6 måneder, med mindre højere straf er forskyldt efter borgerlig straffelov.

Stk. 2. Overtrædelse af § 2, § 4, § 6, stk. 1, 1. pkt., § 7, stk. 1 og 2, § 9, stk. 4, § 12, stk. 2, 2. pkt., og § 20 straffes med bøde.

Stk. 3. Den, der til brug for afgørelser i henhold til denne lov eller de i medfør af loven givne forskrifter, giver urigtige eller vildledende oplysninger eller fortier oplysninger af betydning for sagens afgørelse, straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter borgerlig straffelov §§ 161-163. Det samme gælder den, der handler i strid med vilkår, der er fastsat i en sådan afgørelse, eller som forsøger herpå.

Stk. 4. I forskrifter, der udstedes i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne eller forsøg herpå.

Stk. 5. For overtrædelse, der begås af aktieselskaber, andelsselskaber el. lign., kan der pålægges selskabet som sådant bødeansvar.

Stk. 6. Sager efter denne lov behandles som politisager. Ved sager efter stk. 1 kan retsmidlerne i retsplejelovens kapitel 68, 69, 71 og 72 anvendes i samme omfang som i statsadvokatsager.

Kapitel 11.

Ikrafttræden m. v.

§ 26. Tidspunktet for lovens ikrafttræden fastsættes af landbrugsministeren.

Stk. 2. Lov nr. 245 af 8. juni 1966 om mælkekontrol samt § 11 i lov nr. 222 af 4. juni 1969 om bybefolkningens forsyning med mælk og fløde ophæves. Bestemmelser, der er udstedt i medfør af nævnte love bevarer deres gyldighed, indtil de afløses af eller ophæves ved nye bestemmelser, udstedt i medfør af denne eller andre love, således at overtrædelser behandles efter reglerne i § 25.

§ 27. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Bemærkninger til lovforslaget.

Almindelige bemærkninger.

Lovforslaget er et led i den løbende revision af levnedsmiddellovgivningen.

I den supplerende redegørelse, som landbrugsministeriets udvalg vedrørende forenkling og koordinering af levnedsmiddellovgivningen under 14. januar 1972 afgav til sin delbetænkning af 13. december 1971 gives på siderne 4-7 en oversigt over levnedsmiddellovgivningens forskellige områder og over de justeringer heraf, om hvilke der var enighed i udvalget.

Om lovområdet for mælk er anført følgende i nævnte oversigt (side 6):

„Lov nr. 248 af 8. juni 1966 om mælkekontrol.

Loven suppleres med hjemmel til for landbrugsministeren at fastsætte de hidtil af indenrigsministeren udstedte bestemmelser om konsummælkprodukter, til at fastsætte bestemmelser om indførsel af mælk og mælkeprodukter og til at fastsætte regler om standardisering af fedtindholdet i mælk og fløde.“

Lovforslaget tilsigter i overensstemmelse med udvalgets her gengivne forslag at forenkle lovområdet for mælk:

1. Som følge af den ovenfor nævnte overførsel til landbrugsministeriets område af reglerne om konsummælkprodukter foreslås titlen „Lov om mælkekontrol“ ændret.
2. Der er i forslaget optaget hjemmel til at fastsætte regler om varmebehandling af konsummælkprodukter, om disses sammensætning, aftapning, mærkning og transport m. m.
3. I den under handelsministeriet henhørende lov om bybefolkningens forsyning med mælk og fløde har hidtil været indeholdt en hjemmel for landbrugsministeren til at fastsætte regler om standardisering af indhold af mælkefedt i mælk og fløde. Denne hjemmel foreslås overført til nærværende lov.
4. Forslaget om at henlægge godkendelse og tilsyn til kommunalbestyrelsen er en følge af sundhedskommissionernes ophævelse, jfr. lov nr. 372 af 13. juni 1973 om miljøbeskyttelse.
5. Hjemmel for gennemførelse af mastitisbekæmpende foranstaltninger har hidtil været indeholdt bl. a. i et tillæg til „smørloven“ af

1911 (lov nr. 109 af 31. marts 1930). Denne lov ophæves ved ikrafttrædelsen af lov nr. 186 af 30. marts 1973 om tilvirkning og forhandling en gros m. m. af mejeriprodukter. Samtlige besætninger, hvorfra der leveres mælk til konsummælkprodukttilvirkningen, er med i den nuværende mastitisbekæmpelse, idet dette er en forudsætning for at kunne levere mælk til konsummælk. Man har fundet det naturligt at have hjemmel til at gøre ordningen obligatorisk for samtlige mælkeleverende besætninger.

6. Det foreslås, at kommunalbestyrelsen udøver tilsynet gennem en dyrlæge, der er ansat ved en levnedsmiddelkontroldenhed, jfr. lov nr. 310 af 6. juni 1973 om levnedsmidler m. m.
7. I forslaget præciseres, at godkendelseskravet ikke alene omfatter de mejerier og andre virksomheder, der tilvirker konsummælkprodukter, men også de såkaldte suppleringsmejerier, der modtager mælk og fremstiller suppleringsleverancer til anvendelse ved tilvirkning af konsummælkprodukter. (Vedrørende „suppleringsleverancer“ henvises til bemærkningerne til § 7 under bemærkninger til de enkelte bestemmelser).
8. Det foreslås, at mejerivirksomhederne godkendes af veterinærinspektoratet i modsætning til hidtil af sundhedskommissionerne, jfr. nærmere bemærkningerne til § 7.
9. Det må forventes, at der vil blive fastsat EF-forskrifter, der vil muliggøre en forøgelse af ind- og udførsel af mælk m. m. og konsummælkprodukter. Man har derfor fundet det nødvendigt også at lade loven omfatte produkter, der ind- og udføres.
10. I mælkekontrollovens § 3 er fastlagt det princip, at ansvaret for godkendelse og for udøvelse af tilsynet i henhold til aftale påhviler sundhedskommissionen i *een af de kommuner*, hvori konsummælkprodukterne forhandles og fordeles (fællestilsynsordning). Dette har skabt en tilsynsform, som har været meget nyttig, idet den ikke alene på mælkeområdet, men også på andre levnedsmiddelområder har skabt et kommunalt samarbejde inden for levnedsmiddelkontrollen, samt herudover bevirket en højnelse af standarden af kontrollen, idet tilsynene

har kunnet placeres hos stadsdyrlægerne, uanset at mejerierne var placeret uden for stadsdyrlægerens normale tilsynsområde. Den hurtigt fremadskridende mejerirationalisering har imidlertid bevirket, at de enkelte mejerivirksomheders forhandlingsområder efterhånden er blevet meget store. Etablering af fællestilsynsordninger og ændringer i de etablerede ordninger støder på større og større vanskeligheder. Den nu gennemførte liberalisering af engros-mælkehandelen ved ændring af lov om bybefolkningens forsyning med mælk og fløde vil give anledning til yderligere store vanskeligheder ved etablering og især ved ændring af fællestilsynsordninger og ved at få gennemført de i mælkekontrollovens bestemmelser anførte udgiftsfordelinger (se pkt. 11). Dette forhold er da også berørt i betænkning II, afgivet af handelsministeriets mælkeudvalg af 1965 (betænkning nr. 618, 1971).

Det er derfor i forslaget foreslået, at man forlader princippet om fællestilsynsordninger og går over til en ordning, hvorefter kommunalbestyrelsen i *den kommune*, hvor henholdsvis besætning, supplerings- og konsummælkmejeri er beliggende, har ansvaret for tilsynet. Tilsynet udøves gennem en dyrlæge ved en levnedsmiddelkontroldenhed, jfr. pkt. 6.

11. I henhold til lov nr. 183 af 23. juni 1932 om mælkekontrol afholdtes udgifterne ved besætningstilsynet af mejeriet, medens udgifterne til laboratorieundersøgelser m. m. afholdtes af kommunen.

I begyndelsen af 1960'erne kom et under landbrugsministeriet nedsat udvalg til den opfattelse, at besætningstilsynet og laboratorieundersøgelsen i forbindelse hermed hørte så tæt sammen, at udgifterne burde afholdes af samme instans. I forslaget til mælkekontrolloven af 1966 blev det foreslået, at de nævnte udgifter afholdtes af kommunen. Loven blev vedtaget med dette indhold. Et mindretal i folketingsudvalget havde ønsket udgifterne afholdt af mejerierne og indregnet i prisen, jfr. betænkningen af 27. maj 1966, (Folketingstidende 1965-66, Tillæg B, sp. 1165-1168).

Udgifterne ved mælkekontrollen har således siden 1966 omfattet udgifter ved godkendelse af og tilsyn med besætninger, herunder udgifter ved prøveudtagning og analyser. Udgifterne har været fordelt på de enkelte kommuner, normalt i forhold til den i hver kommune solgte mælkemængde som led i en aftalt fælles tilsynsordning, jfr. mælkekontrollovens § 4, stk. 2.

Mælkekontroludgifterne har for så vidt angår den rå mælk i 1971 været i alt 11-13 mill. kr. Om disse udgifter kan i øvrigt nævnes, at det af Danmarks mejeristatistik 1972 fremgår, at der i året 1971 er fremstillet ca. 690.000 tons konsummælkprodukt (omregnet til sødmælk). Såfremt der regnes med, at mejerierne skal disponere over et rimeligt overskud (25 pct.) for fremstilling af disse konsummælkprodukter, må det således påregnes, at mejerierne i 1971 må have disponeret over ca. 865.000 tons kontrolleret mælk for at kunne fremstille de nævnte konsummælkprodukter. Mælkekontroludgifterne pr. kg kontrolleret mælk kan herefter i gennemsnit for 1971 sættes til 1,3-1,5 øre svarende til 1,6-1,9 øre pr. kg fremstillet konsummælkprodukt. Udgifterne ved færdigvarekontrollen på mejerierne har i samme år udgjort ialt ca. kr. 2.700.000.

Ved ophævelse af fællestilsynsordningerne (jfr. pkt. 10) må der fastsættes regler om betaling af udgifter ved mælkekontrollen. Da det formentlig ikke kan være rimeligt, at man alene belaster de kommuner, hvori konsummælkbesætninger og -mejerier findes, med mælkekontroludgifter, medens andre kommuner ikke pålignes sådanne udgifter, har det været overvejet at overføre de mælkekontroludgifter, der er forbundet med besætningskontrollen og med laboratoriekontrollen med mælken fra de godkendte besætninger, til mejerierne således, at vedkommende kommune forlods afholdt udgifterne, men at kommunen kunne forlange dem refunderet af vedkommende mejeri efter nærmere af landbrugsministeren fastsatte regler. Man har imidlertid fundet det rigtigt fortsat at lade disse udgifter blive hos kommunerne, men at skabe hjemmel for landbrugsministeren til at fastsætte nærmere regler om den endelige fordeling af disse udgifter. I reglerne vil det kunne fastsættes, at udgifterne skal fordeles på samtlige kommuner f. eks. i forhold til indbyggerantal. Det vil ligeledes i reglerne kunne fastsættes, at landbrugsministeren fastlægger f. eks. et beløb pr. besætning, der anmeldes til godkendelse, et tilsynsbeløb pr. kg indvejet, kontrolleret mælk samt et beløb pr. foretaget undersøgelse af færdigvaren. Fastlæggelsen af sådanne beløb vil være baseret på, at kontrollen såvel i besætninger som på mejerier og laboratorier udføres efter særlige instrukser. Som varierende faktorer i regnskabet for besætningskontrollen vil alene indgå varierende besætningsstørrelser, varierende

ydelse, forskellige afstande fra besætning til besætning og et forskelligt antal ekstraordinære eftersyn beroende på varierende sundhedstilstand og hygiejnisk tilstand fra besætning til besætning. Disse varierende faktorer synes dog ikke at være så væsentlige, at der ikke kan fastlægges et tilsynsbeløb pr. kg. indvejet mælk, som rimeligt dækker de udgifter, som de enkelte kommuner måtte have med kontrollen med besætningerne.

12. Loven omfatter ikke detailforhandling af mælk m. m. og konsummælkprodukter, idet denne som foreslået i ovennævnte redegørelse p. 4, er reguleret af den af miljøministeren i medfør af lov om levnedsmidler m. m. udstedte bekendtgørelse nr. 369 af 27. juni 1974 om detailforhandling, herunder ved servering m. m., af levnedsmidler.

Med hensyn til lovforslagets administrative konsekvenser bemærkes, at der ved forslaget gennemførelse skønnes at ville være behov for ansættelse af 2 dyrlæger i veterinærdirektoratets afdeling for mælkekontrol og mastitisbekæmpelse. Det påregnes ikke, at forslaget gennemførelse vil påføre kommunerne øgede udgifter.

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser.

Ad kap. 1.

Bestemmelser om mælk.

Reglerne i dette kapitel omfatter al mælk, uanset dens videre anvendelse ved tilvirkning af levnedsmidler, således også til mejeriprodukter udover konsummælkprodukter, cfr. lovens kap. 2.

Ad § 1.

Definitionen er i overensstemmelse med EF-rådsforordning af 29. juni 1971 nr. 1411/71 („udmalkning fra en eller flere køer“).

Ad § 2.

Bestemmelsen svarer til § 1, stk. 2, i bekendtgørelse af 4. september 1966 om produktion af mælk til konsummælkprodukter (mælkekontrolbekendtgørelsen), jfr. § 5 i mælkekontrolloven.

Ved

„ren“ forstås, at mælken er bakteriefattig og fri for synligt smuds,

„sund“ forstås, at mælken er fri for forurening med sygeligt sekret, sygdomsfremkaldende smitstoffer og sundhedsskadelige stoffer, herunder tunge

metaller (bly og kviksølv m. v.) samt kemoterapeutika, herunder antibiotika, „naturlig sammensætning“ forstås, at mælken er uforfalsket og uden tilsætning af fremmede stoffer.

Ad § 3.

Med hjemmel i § 3, stk. 1, kan der fastsættes nærmere regler om de i § 2 omhandlede forhold og kontrol med opfyldelse af disse. Paragraffen giver endvidere hjemmel til at udfærdige regler om mastitisbekæmpelse og kontrol hermed. Herom kan henvises til de almindelige bemærkninger, pkt. 5.

Endvidere giver § 3, blandt andet foranlediget af de igangværende bestræbelser for EF-harmonisering af veterinærlovgivningen indenfor mælkesektoren, mulighed for at fastsætte regler om mælkens produktion (f. eks. foranstaltninger i tilfælde af sygdomme m. m. i besætninger, indretning af stalde m. v., malkningen m. m.), behandling, opbevaring og transport af mælk uanset dens anvendelse. Der har hidtil kun været hjemmel til at fastsætte sådanne regler for mælk, der skal anvendes til konsummælkprodukter.

§ 3, stk. 2, svarer til § 6, stk. 1, i mælkekontrolloven.

Ad § 4.

Der vil normalt ikke her i landet være interesse for at anvende anden mælk end komælk til tilvirkning af levnedsmidler. Man har dog ikke villet undlade at åbne mulighed herfor.

Ad kap. 2.

Konsummælkprodukter. Godkendelse af besætninger og mejerier.

Ad § 5.

Bestemmelsen svarer i princippet til § 1, stk. 4, i mælkekontrolloven. Man har erstattet begrebet mælkevarer med mælkeprodukter, som må anses for bedre dækkende. Reglerne omfatter kun konsummælkprodukter bestemt til fortæring af mennesker, således at anvendelse af returmælk m. m. til foderbrug ikke berøres af disse bestemmelser.

Ad § 6.

Bestemmelsen svarer til § 1, stk. 1, i mælkekontrolloven, idet den der nævnte dispensationsadgang dog ikke længere er betinget af indstilling fra sundhedskommissionen (kommunalbestyrelsen). Paragraffen indeholder hjemmel til at udstede regler, svarende til dem, der nu indeholdes i bekendtgørelsen af 9. september 1966 om produktion af mælk til konsummælkprodukter.

Ad § 7.

Bestemmelsen svarer i princippet til § 1, stk. 2, i mælkekontrolloven, idet det dog er præciseret, at godkendelseskravet ikke alene omfatter mejerier, der tilvirker konsummælkprodukter, dvs. foretager den endelige varmebehandling og aftapning, men også mejerier — de såkaldte suppleringsmejerier —, der modtager mælk fra besætninger og heraf fremstiller suppleringsleverancer til anvendelse ved tilvirkningen af konsummælkprodukter på et andet mejeri. Sådanne suppleringsleverancer vil blive nærmere defineret i de regler, landbrugsministeriet vil udstede med hjemmel i § 7, stk. 4, men de vil omfatte bl. a. rå mælk, der blot er rensset og kølet, samt varmebehandlet fløde, skummetmælk og kærnemælk.

I henhold til § 7, stk. 1, skal godkendelsen foretages af veterinærdirektoratet. Godkendelsen har hidtil været givet af sundhedskommissionerne, men veterinærdirektoratet har i hvert enkelt tilfælde vejledt sundhedskommissionerne, hvorved forslaget ikke vil medføre nogen egentlig ændring, ligesom det må anses for stemmende med udviklingen, og herunder med reglerne i lov om levnedsmidler m. m., at godkendelsen af mejerier henlægges til et centralt organ. I de regler, som landbrugsministeren med hjemmel i § 7, stk. 3, skal fastsætte om godkendelsen, vil det blive foreskrevet, at veterinærdirektoratet ved godkendelser skal samarbejde såvel med den pågældende levnedsmiddelkontrolenhed som med Statens forsøgsmejeri. Godkendelsen af varmebehandlingsapparatet forudsættes som hidtil udøvet selvstændigt af Statens forsøgsmejeri.

Ad § 8.

Det forudsættes, at godkendelse af besætninger sker efter ansøgning fra virksomhederne, jfr. § 2, stk. 1, i mælkekontrolbekendtgørelsen. Bestemmelsen svarer i øvrigt til mælkekontrollovens § 2, stk. 1.

Ad § 9.

Stk. 1 og 2 svarer i princippet til § 1, stk. 2 i mælkekontrolloven. Samtidig er der optaget hjemmel til at give regler om standardisering, jfr. de almindelige bemærkninger, pkt. 3, idet der dog er givet mulighed for at gennemføre standardisering af andet end mælkens indhold af mælkefedt. Endvidere indeholder stk. 2 hjemmel til bl. a. af hensyn til eventuel vedtagelse af EF-forslag til rådsforordning om handels- og kvalitetsnormer for konsummælk at fastlægge grænser for indholdet af bakterier (f. eks. kimal, indhold af coliforme bakterier) i rå mælk, suppleringsleverancer og konsummælkprodukter. Der henvises til de almindelige bemærkninger, pkt. 2.

Stk. 4 svarer til § 19 i lov nr. 310 af 6. juni 1973 om levnedsmidler m. m.

*Ad kap. 3.**Myndigheder, godkendelser og tilsyn.**Ad § 11.*

Stk. 1 svarer i princippet til § 2, stk. 2, i mælkekontrolloven, dog at tilsynet udføres af kommunalbestyrelsen.

Stk. 2. Bestemmelsen om tilsynets udøvelse gennem en dyrlæge svarer til mælkekontrolbekendtgørelsens § 3, stk. 1. Efter oprettelsen af levnedsmiddelkontrolenheder (jfr. § 44, stk. 2, og § 51 i lov om levnedsmidler m. m.) foreslås tilsynet udøvet gennem en dyrlæge ved en sådan kontrolenhed. I vid udstrækning er tilsynet blevet udøvet gennem stadsdyrlægerne. Om mulighed for anvendelse af mellemteknikere til hjælp for dyrlægen henvises til lov nr. 178 af 21. marts 1973 om ændring af lov om veterinærvesenet samt om udøvelse af dyrlægegerning.

Stk. 3. Det foreslås fastslået udtrykkeligt i loven, at laboratorieundersøgelserne kun kan udføres på et laboratorium ved en levnedsmiddelkontrolenhed. Dette er i realiteten ingen ændring fra § 2, stk. 4, i mælkekontrolløven, da denne bestemmelse er blevet fortolket i overensstemmelse med det foreslåede.

Ad § 12.

Bestemmelsen svarer til § 7, stk. 3 og 4, i lov nr. 186 af 30. marts 1973 (mejeriproduktloven). Det er i stk. 3 forudsat, at legitimation skal forevises, medmindre tilsynsmyndighedens repræsentant er virksomhedens personale bekendt.

Ad § 13.

Herom henvises til de almindelige bemærkninger, pkt. 10.

Ad § 14.

Herom henvises til de almindelige bemærkninger, pkt. 11.

*Ad kap. 4.**Indførsel og udførsel af mælk, suppleringsleverancer og konsummælkprodukter.**Ad § 15.*

Mælkekontrolloven indeholder ikke bestemmelser om indførsel af mælk, suppleringsleverancer og konsummælkprodukter. Efter Danmarks medlemskab af EF er det nødvendigt, at der gives landbrugsministeren hjemmel til at fastsætte regler om indførsel her til landet af mælk, suppleringsleverancer

og konsummælkprodukter samt om anvendelse af sådanne indførte produkter ved tilvirkning her i landet af konsummælkprodukter med henblik på sikring af disse produkters kvalitet m. m. Indførsel af disse produkter vil fortsat kunne forbydes med hjemmel i lov nr. 131 af 13. april 1954 om udførsel og indførsel af levende dyr m. v., hvis den zoosanitære situation i udførselslandet betinger det.

Ad § 16.

Mælkekontrolloven omfatter kun konsummælkprodukter til forhandling her i landet. Da der efter Danmarks medlemskab af EF vil være behov for regler om udførsel af mælk, suppleringsleverancer og konsummælkprodukter har man optaget hjemmel til at fastsætte sådanne regler. I disse vil bl. a. kunne optages bestemmelser om tilsætningsstoffer i varer til eksport.

Ad kap. 5.

Kvalitetsmærkning af konsummælkprodukter.

Ad § 17.

Bestemmelsen, der er ny, giver mulighed for at fastsætte regler om kvalitetsmærkning (f. eks. lummærkning) af mælk og konsummælkprodukter.

Ad kap. 6.

Forhandling af mælk, suppleringsleverancer og konsummælkprodukter.

Ad § 18.

Bestemmelsen svarer til § 23 i lov nr. 310 af 6. juni 1973 om levnedsmidler m. m.

Ad § 19.

Bestemmelsen svarer til § 12 i lov nr. 310 af 6. juni 1973 om levnedsmidler m. m.

Ad §§ 20 og 21.

Herom henvises til de almindelige bemærkninger, pkt. 12.

Ad kap. 7.

Høringsforskrifter.

Ad § 22.

De omhandlede landsomfattende organisationer er bl. a. De danske Mejeriers Fællesorganisation, Danske Konsummælkmejeriers Fællesrepræsentation, Forbrugerrådet og Kommunernes Landsforening.

Ad kap. 8.

Klage.

Ad § 23.

Stk. 1. Med denne bestemmelse har man ønsket at fastslå, at enhver afgørelse i henhold til loven eller i henhold til regler fastsat med hjemmel i loven, som træffes af veterinærdirektoratet og andre centrale myndigheder, kan indbringes for landbrugsministeren.

Ad kap. 9.

Forholdet til lov om levnedsmidler m. m.

Ad § 24.

Bestemmelserne udgør modstykket til bestemmelserne i § 7, stk. 5 og 6, i lov om levnedsmidler m. m.

Ad kap. 10.

Straffebestemmelser.

Ad § 25.

Bestemmelserne svarer til de hidtidige straffebestemmelser for det af loven omfattede område.